

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **V. L. H.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2025, č. j. OAM-644/BA-BA07-VL15-PZ-2025, ve věci prodloužení zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

I. Vymezení věci

1. Žalobce včasnou žalobou ze dne 10. 10. 2025 brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2025, č. j. OAM-644/BA-BA07-VL15-PZ-2025, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil do 1. 11. 2025. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

II. Napadené rozhodnutí a skutečnosti, které mu předcházel

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 10. 6. 2025 v České republice požádal o mezinárodní ochranu. Tuto žádost podal v úzké časové návaznosti na rozhodnutí o zajištění za účelem vycestování ze dne 4. 6. 2025, č. j. KRPA-180140-14/ČJ-2025-000022-ZZC. Žalobce měl v systému SIS aktivní návratový záznam, na základě kterého mu Maďarsko vystavilo lhůtu k vycestování do 4. 1. 2025. Téhož dne žalobce podal vysvětlení, ve kterém uvedl, že do schengenského prostoru přicestoval před osmi měsíci, konkrétně do Maďarska. Tam pracoval pět měsíců na tržnici jako skladník. Do České republiky jel na návštěvu a již zde zůstal. Uvedl, že by se chtěl vrátit do Maďarska. V Maďarsku neměl problémy s policií, měl povolení k pobytu s platností od 20. 6. 2024 do 10. 5. 2026. Povolení k pobytu mu bylo zrušeno, nicméně o této skutečnosti nevěděl. Neví, že byl státem Maďarsko označen za nežádoucí osobu. Nevěděl tak, že je v České republice nelegálně. V minulosti nikde o azyl nežádal. Je zdravý a je schopen cestovat. Na vycestování má jen minimální hotovost. Nemá v České republice žádnou adresu pobytu, přebývá někde v Praze. Je svobodný, bezdětný, ve Vietnamu má matku a sestru, v České republice nikoho nemá. Do Vietnamu se může vrátit.
3. Ze systému SIS se podává, že má žalobce ze strany Maďarska stanovenou lhůtu pro vycestování, a to do 4. 1. 2025. Na základě údaje zadaného Maďarskem se na žalobce vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 27. 12. 2029.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 6. 2025, č. j. OAM-644/BA-BA07-BA06-Z-2025, zajistil žalobce ve smyslu § 46a zákona o azylu, a to do 27. 9. 2025 (110 dnů). Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 15. 7. 2025, č. j. 17 A 36/2025-55, zamítl.
5. Žalobce dne 18. 6. 2025 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je bez vyznání, není a nikdy nebyl politicky aktivní, je svobodný a bezdětný. Z Vietnamu vycestoval někdy v červenci 2024 letecky do Kataru a odtud to Maďarska. V Maďarsku měl povolení v podobě víza. Dne 3. 6. 2025 vycestoval vlakem do České republiky na návštěvu, chtěl zde být přibližně dva dny. Dne 4. 6. 2025 jej kontrolovala policie v metru a zadržela ho. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že ve Vietnamu již nikoho nemá, matka má již jinou rodinu. Má tam také dluhy, které není schopen splatit. V České republice má dost známých a kamarádů, a tak by zde chtěl zůstat.
6. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 6. 2025 žalobce uvedl, že Vietnam opustil asi v červenci 2024, protože tam nevydělával peníze, a tak chtěl vycestovat do ciziny za účelem výdělků. Ve vlasti neměl žádné potíže, nicméně se

domnívá, že jeho život bude ohrožen, jelikož tam má dluh asi 500 mil. Dongů. Peníze si půjčil od mafie, která mu může ublížit. Zaplatil zatím nějaké malé úroky, proto je s mafií v kontaktu. Peníze posílala pracovní agentura v Maďarsku. Ve Vietnamu se setkal s pracovníkem mafie. Ta jej kontaktovala telefonicky. Chtěl si půjčit peníze na vycestování do ciziny, a tak podepsal nějaké dluhopisy a peníze dostal. Od podepsání dluhopisu jej mafie již nekontaktovala, jelikož platil pravidelně úroky. Peníze si půjčil někdy v červnu 2024. Když byl v Maďarsku, tak dluh nesplácel, jelikož musel každý měsíc platit pracovní agentuře 500 eur, a tak mu na další výdaje nic nezbylo. O azyl dříve nežádal, jelikož nevěděl, že jeho pobyt byl ukončen. Na území Maďarska pracoval do 2. 6. 2025. Pracoval na tržnici u nějakého Vietnamce, který mu každý měsíc vzal 500 eur a zaplatil agentuře. Cestovní doklad si vyřizoval přes skupinu lidí, kteří vyřizovali pasy a pobyt na Slovensku (který chtěl taktéž získat). Když byl v Maďarsku, tak pobýval na ubytovně, do Maďarska se vracet nechce.

7. Dne 8. 8. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí, č. j. OAM-644/BA-BA07-HA06-2025, jímž zamítl žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou.
8. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný uvedl, že žalobce na území České republiky pobýval nelegálně, sám neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti, sdělil, že se chce vrátit do Maďarska. Dle žalovaného je tedy zřejmé, že žalobce neměl v úmyslu požádat v České republice o mezinárodní ochranu, o tu požádal až po zadržení Policií ČR. Žalovaný má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Je zřejmé, že by propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. S ohledem na absenci jakýkoliv vazeb v České republice, jeho nelegální přicestování, nerespektování výjezdního příkazu vydaného Maďarskem a jeho dosavadní jednání vůči žalovanému nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný také poukázal na výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany, a sice na zamítnutí žádosti žalobce. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce žalobou. Žalobce rovněž není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou, ani pro tento závěr žalovaný neshledal důvody. Žalovaný neshledal ani důvody pro uložení tzv. zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Taktéž se zabýval délkou doby, na kterou bude zajištění prodlouženo.

III. Žaloba

9. Žalobce v žalobě obecně namítal, že napadené rozhodnutí nerespektuje požadavky na proporcionalitu obdobných druhů rozhodnutí. K tomu shrnul soudní i správní praxi týkající se zajištění. Měl za to, že zajištění představuje mimořádný institut, který zasahuje ústavních práv cizinců. Zajištění musí být podloženo závažnými důvody a využito jen v případech, kdy je zjevné, že jiné řešení než omezení osobní svobody, nepřichází v úvahu. Žalovaný měl povinnost v napadeném rozhodnutí přehledně a logicky vysvětlit, proč jsou naplněny podmínky pro zajištění. Žalobce dále uvedl, že má žalobce v České republice spoustu přátel, kteří jej finančně zabezpečují. Podle žalobce se žalovaný v celém napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s § 47 zákona o azylu o uložení zvláštních opatření. V napadeném

rozhodnutí absentuje podrobné vypořádání se s možností uplatnění zvláštních opatření, v tomto případě konkrétně se nabízí možnost uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy by se žalobce osobně hlásil ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Jako účinné se toto zvláštní opatření jeví především proto, že žalobce se nesnažil utíkat, či mařit výkon úředního rozhodnutí. Na území České republiky žije jeho sestra, u které může pobývat a která jej zajistí. Na závěr žalobce namítl porušení ustanovení správního řízení a nedostatečnou individualizaci rozhodnutí na daný případ. Žalobce dále namíтал, že žalovaný nezohledňuje podstatné okolnosti případu, zejména tedy, že je žalobce zastoupen, což musí být žalovanému známo, jelikož zástupce žalobce zastupuje před soudem.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. K tomu odkázal na napadené rozhodnutí.
11. Dále sdělil, z jakých skutečností při rozhodování vycházel a poukázal na žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu pouze z důvodu maření nuceného návratu do vlasti. Žalovaný má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vycestování, nebo je pozdržet. Z postupu žalobce je tak zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že s ohledem na absenci jakýchkoliv vazeb v České republice, nelegální přicestování do České republiky, nerespektování výjezdního příkazu vydaného Maďarskem a s ohledem na dosavadní jednání a chování vůči žalovanému nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení osobní svobody. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu navíc byla posouzena jako zjevně nedůvodná. Stále platí, že žalobce nemá v České republice žádné rodinné vazby, stále nemá uspokojivou finanční situaci, žádnou platnou a kontaktní adresu, která by mohla být přijata jako záruka toho, že se na ní bude skutečně zdržovat a že bude žalovanému poskytovat potřebnou součinnost.
12. Vzhledem ke skutečnosti, že od podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného dne 28. 8. 2025 zbývá z maximální délky soudního řízení ještě 30 dní, kdy tyto ještě zároveň spadají do možné maximální lhůty pro zajištění žalobce v délce 180 dní, společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku v rámci soudního řízení, činí tak celková lhůta pro prodloužení zajištění v současné době 30 + 5 dní, tedy celkem 35 dnů. Vzhledem k výše uvedenému bude žalobce i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a jeho zajištění se prodlužuje do dne 1. 11. 2025, s tím, že kdykoliv však vyvstanou důvody pro ukončení zajištění, bude žalobce bez zbytečného odkladu ze zajištění propuštěn (viz § 46a odst. 12 zákona o azylu).

13. Žalobce v žalobě uvádí námitku nedostatečného a nesprávného posouzení z hlediska možné aplikace zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Z napadeného rozhodnutí a celého spisového materiálu, předchozího rozhodnutí o zajištění, je zřejmé, že žalovaný posoudil individuální situaci žalobce na základě všech relevantních informací vyplývajících ze správního spisu a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný má za to, že nelze aplikovat mírnější opatření, protože opět zde není předpoklad, že by žalobce dodržoval zvláštní opatření a existuje zde důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění.
14. Z postupu žalobce je tak dle žalovaného zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a správního vyhoštění, a že s ohledem na zdejší nelegální pobyt a jeho dosavadní jednání a chování vůči žalovanému a jeho povinnostem účastníka správního řízení nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce v žalobě tvrdí, že může pobývat u sestry, což je v přímém rozporu s předchozím zjištěním: žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, do České republiky dle jeho slov přicestoval na návštěvu. V současné době přebývá někde v Praze, přesnou adresu si nepamatuje a nemá ani doručovací adresu. Na území České republiky tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoliv doručovat nebo ověřit jeho adresu.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
16. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhł do pěti dnů ode dne podání žaloby a krajský soud neshledal, že by to bylo pro rozhodnutí věci nezbytné.
17. Krajský soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
18. Žaloba **není** důvodná.
19. Na úvod vlastního odůvodnění krajský soud uvádí, že žaloba je velmi obecná, aniž by blíže zohledňovala konkrétní okolnosti případu. V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k*

němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78), a že kvalita vypořádání žalobního bodu se do značné míry odvíjí od kvality jeho formulace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Je třeba vycházet z toho, že pokud žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, lze na tyto obecné námitky reagovat rovněž pouze v obecné rovině. Není totiž úkolem soudu, aby nahrazoval činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a sám je dotvářel (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2021, č. j. 55 A 85/2020–104 odst. 46-47, obdobně ze dne 13. 4. 2023, č. j. 51 A 26/2022-73, odst. 13).

20. Žalobce v žalobě učinil obecný exkurz týkající se zajišťování cizinců, jejich práv a kdy k zajištění může dojít. K tomu odkázal na souvztažnou judikaturu správních soudů a Ústavního soudu. Následně uvedl, že žalobce má na území České republiky spoustu přátel, kteří jej finančně zabezpečují. Dodal, že *„odkazem na výše uvedené, které budiž vnímáno jako právní základ pro samotnou věcnou argumentaci, rozporuje žalobce existenci vlastních důvodů zajištění, jak byly definovány v napadeném rozhodnutí“*. K takto obecné námitce lze uvést, že podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Z tohoto důvodu, tedy dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, byl žalobce rozhodnutím o zajištění ze dne 11. 6. 2025 zajištěn.
21. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů*. V nyní posuzované věci žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu do 1. 11. 2025. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný vysvětlil, z jakých konkrétních důvodů přistoupil k prodloužení zajištění žalobce. Uvedl, že od rozhodnutí o zajištění nedošlo ke změně důvodů, pro které byl žalobce zajištěn. Podle žalovaného z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním byla ohrožena realizace rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, a to zejména následné vycestování žalobce z České republiky. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl zajištěn Policií České republiky rozhodnutím ze dne 4. 6. 2025 za účelem vycestování dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nadto je žalobce dle § 54 odst. 2 zákona o azylu povinen do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany povinen vycestovat z území České republiky. Žalovaný zohlednil, že žalobce pobýval v České republice nelegálně bez povolení k pobytu, pokud by jej nezajistila hlídka policie, v nelegálním pobytu by pokračoval. Žalobce je veden v Schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 27. 12. 2029, a to na základě údaje zadaného Maďarskem. Žalobce v České republice ani v Maďarsku dříve nežádal o mezinárodní ochranu, přestože mu v tom objektivně nic nebránilo. Žalobce neuvedl objektivní překážky vycestování do vlasti, v České republice nechtěl zůstat, ale chtěl odejít do Maďarska. Žalobce

nemá nikde nahlášenou adresu, do České republiky přicestoval na návštěvu, má přebývat někde v Praze, adresu si nepamatuje, nemá doručovací adresu. Na území České republiky tak není kontaktní. Do Maďarska se žalobce chtěl vrátit zřejmě nelegálně, neboť Maďarsko vydalo příkaz k vycestování se lhůtou do 4. 1. 2025. Bylo tedy dle žalovaného zřejmé, že žalobce neměl v úmyslu požádat v České republice o udělení mezinárodní ochrany a nedalo se tedy očekávat, že by žalobce v případě nezajištění byl žalovanému k dispozici a nevycestoval právě např. do Maďarska. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu až poté, co byl zajištěn za účelem vycestování z České republiky. Hrozba vycestování se stala pro žalobce reálnou. S ohledem na absenci vazeb k České republice, nelegálnímu přicestování, nerespektování výjezdního příkazu, dosavadnímu jednání vůči žalovanému nelze očekávat, že by žalobce poskytoval žalovanému součinnost bez nutnosti omezení osobní svobody. Žalovaný doplnil, že žalobce proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu brojil žalobou, která má ze zákona automaticky odkladný účinek. Bylo tedy podle žalovaného zjevné, že žalobce nesouhlasí s negativním rozhodnutím žalovaného, a proto nelze očekávat, že by vyčkal na rozhodnutí soudu a po případném zamítnutí žaloby by dobrovolně vycestoval z území. Krajský soud shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní důvody, proč považoval za nutné zajištění žalobce prodloužit. Jeho úvaha je přezkoumatelná, založená na konkrétních podkladech. Žalovaný žalobce nesankcionuje za to, že žalobu podal, ale musí reagovat na důsledky, které s podáním žaloby souvisejí, zde se jedná o odkladný účinek žaloby. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný napadené rozhodnutí dostatečně individualizoval, uvedl konkrétní okolnosti vztahující se přímo na případ žalobce, žalovaný vycházel ze skutečností, které jsou obsahem správního spisu.

22. Žalobce uvedl, že má žalobce v České republice spoustu přátel, kteří jej finančně zabezpečí. Toto tvrzení je zcela obecné, nelze z něj seznat, o jakou pomoc by se jednalo, kdo konkrétně by ji poskytl, na co by měla být použita. Za správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce v průběhu správního řízení tyto přátele nekonkretizoval, správní spis neobsahuje žádný doklad o tom, že by jakékoli osoby pomoc poskytl. Žalovaný se tak těmito skutečnostmi nemohl zabývat. Krajský soud tak neshledal, že by žalovaný pochybil a jeho rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno.
23. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že žalovaný neuložil zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.
24. Zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době ministerstvem stanovené. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje, a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
25. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 odst. 2 a 4 přijímací směrnice, se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. V něm vyložil, že pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi

dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele.

26. Důvody, proč u žalobce nelze uložit zvláštní opatření, se žalovaný zabýval na straně 4 napadeného rozhodnutí. Vysvětlil, že žalobce nemá v České republice rodinné vazby, stále nemá uspokojivou finanční situaci, nemá žádnou platnou a kontaktní adresu, která by mohla být přijata jako záruka toho, že se na ní žalobce bude skutečně zdržovat a bude žalovanému poskytovat součinnost. Žalobce v žalobě uvedl, že „*na území ČR žije jeho sestra, u které může pobývat a která jej zajistí*“. Opět je třeba shledat toto tvrzení zcela obecným, žalobce jej nepodložil žádnými důkazy. O sestře žalobce pobývajícím v České republice žalobce nehovořil ve správním řízení a z ničeho se nepodává, že by taková osoba skutečně existovala. Za této situace je zřejmé, že se žalovaný v rámci posouzení zvláštních opatření nemohl možností pobývání u sestry zabývat, jelikož o této možnosti ani nevěděl. Z výše uvedených důvodů žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že se okolnosti případu žalobce nezměnily a je potřeba prodloužit zajištění žalobce. Taktéž dle krajského soudu nelze žalovanému vytknout, že neuložil zvláštní opatření. Jeho odůvodnění, proč nepostupoval podle § 47 zákona o azylu, v posuzované věci obстоjí. Krajský soud má v souladu s žalovaným za to, že vzhledem k dosavadnímu jednání žalobce, který nelegálně přicestoval do České republiky, svou situaci se nesnažil před svým zadržením policií řešit, přestože si byl vědom, že porušuje právní předpisy, existují oprávněné důvody se domnívat, že nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale uchýlil se opět ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 32, bod 21, výše citovaný č. j. 6 Azs 22/2020 19, bod 25). Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že se žalobcovo jednání změnilo a že by zvláštní opatření skutečně – po nikoli krátkodobém obcházení povinností stanovených právním řádem České republiky – dodržoval. Z uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že v případě žalobce nebylo uložení zvláštních opatření možné.
27. Žalobce dále namítal, že žalovaný nezohledňuje podstatné okolnosti případu, zejména tedy, že je žalobce zastoupen, což musí být žalovanému známo, jelikož zástupce žalobce zastupuje před soudem. K tomu krajský soud uvádí, že správní spis neobsahuje plnou moc udělenou zástupci pro účely správního řízení a z ničeho nevyplývá, že by měl zástupce zastupovat žalobce i ve správním řízení. Je to úkolem zástupce své zastoupení žalovanému prokázat a není povinností žalovaného, aby samostatně zjišťoval, zda zastoupení před soudem platí i pro zastoupení ve správním řízení. Plná moc nemusí být generální a může být omezena pouze na některé úkony či na některá řízení. Ani v tomto postupu tak nelze shledat pochybení žalovaného.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž

přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 23. října 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně